

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1143

09.02.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Část 9

Kapitola čtvrtá

"Expert"

V průběhu let jsem se stal *uznávanou autoritou ve svém oboru*. Vyhledávaly mě vlády, polovládní organizace i soukromé podniky. Několikrát mě na své náklady letecky dopravily do Evropy. Obvykle to znamenalo, že mě chtěly buď jako svědka, nebo kvůli rozhovoru.

Kromě výdajů jsem jim rád pomáhal *pro bona*.

Na druhou stranu mi *komerční* subjekty za mé služby někdy slušně zaplatily! Svůj honorář jsem věnoval neziskové organizaci.

Nezřídka se stávalo, že zahraniční vláda uznala význam mé práce v oficiálních publikacích i interních dokumentech.

V mém osobním archivu se nachází několik dopisů podepsaných nejvyššími vládními představiteli, včetně protějšků tří *členů kabinetu amerického prezidenta, Oválné pracovny a ředitelů FBI i CIA!*

Jednou jsem byl informován, že jsem byl "hlavním tématem rozhovoru" na setkání evropských vládních představitelů s ředitelem FBI Freehem, který přistál v Německu. Zřejmě byl naprosto překvapen. Nikdy o mně neslyšel. Nebylo to překvapivé, protože většina mé práce se odehrávala v Evropě.

Mé zkušenosti z různých oborů a zemí v kombinaci s mým analytickým myšlením mi často umožnily vidět věci, které jiní lidé, dokonce i *odborníci v těch samých oborech*, neviděli!

Jeden ohromený odborník mi řekl: *Když jste mi to řekl poprvé, nevěřil jsem vám. Ale měl jste pravdu! Jak jste to věděl???*

Tato slova mě nepřekvapila. V minulosti jsem je slyšel mnohokrát.

V každém případě mi práce "experta" přinesla mnoho příjemných vzpomínek.

Jindy zase jeden vysloužilý agent politické policie (*Verfassungsschutz*) vypovídal u německého soudu o mé práci s takovou úctou, že mě to dojalo. Od oponenta to samozřejmě znamenalo víc, než kdyby to bylo od fanouška. Toto uznání bylo dokonce zmíněno v tisku.

Pokus o atentát

Moje práce byla někdy nebezpečná!

Jednou mi do pokoje skutečně dorazila balíčková bomba. Už jsem ji držel v ruce. Pak jsem vycítil, že je něco divného, a zavolaal jsem policii. Odborník na bomby mi oznámil, že kdyby vybuchla, určitě by mě zabila!

Nebyl to jediný bombový útok, který jsem zažil, ale byl to útok, který byl nejbližší tomu, aby ukončil můj život.

Nicméně pokus o atentát rád vnímám jako kompliment toho nejupřímnějšího druhu.

Moje svědectví v procesu s teroristy

Zejména mé svědectví u jednoho teroristického procesu bylo nezapomenutelné. Zde je příběh mé cesty do Bückeburgu v roce 1979.

Když mé letadlo přistálo na mezinárodním letišti, vtrhl ke mně dav novinářů. Byl jsem předem poučen, že *nesmím novinářům nic říkat*. Zatnul jsem zuby a nepronesl jediné slovo. Dokonce ani své obvyklé "No Comment!".

V čekárně mě dál pronásledovali novináři. Říkal jsem si, že jim brzy uniknu, až nastoupím do navazujícího letu.

Ale mýlil jsem se! Půl tuctu jich nastoupilo do letadla se mnou!

Když letadlo přistálo na dalším letišti, začalo pojíždět po dráze. Pak se ale zastavilo ještě před dosažením brány. Všichni, včetně mě, si říkali, co se děje. Pak mi to došlo: Má to něco společného se *mnou*?

Slyšela jsem, jak se otevírají dveře. Přišla letuška a řekla mi, abych ji následoval. Poslala mě dolů po rampě do čekajícího vozidla. Toto vozidlo mě odvezlo do zakázaného prostoru.

Po příchodu ke mně přistoupili tři muži v pouličních hadrech. Představili se jako policisté.

Jeden z nich mě informoval: *Všichni jsme se dozvěděli, že jsme přijali zvýšená bezpečnostní opatření, protože se obáváme možného pokusu o atentát na vás.*

Pak jsme všichni čtyři odjeli k čekajícímu vojenskému vrtulníku a vzlétli. Při přeletu nad městem jsem zahlédl nějaké ženy, které se opalovaly na střeše. Bohužel jsem neviděl, jestli jsou nahoře bez, protože jsme byli příliš vysoko. Alespoň jsem se zadarmo svezl vrtulníkem.

Přistáli jsme na venkovské silnici uprostřed ničeho. Čekala na nás čtyři auta. Jedno bylo pro nás čtyři a zbylá tři byla další ochranka. Pak jsme odjeli do příjemného hotelu na okraji cesty. Tito tři policisté se mnou zůstali 24 hodin denně.

Naše večere, víno a konverzace byly velmi příjemné. Jeden policista vyprávěl vtip, který mi vzhledem k jeho profesi připadal poněkud zvláštní.

Dobrý Němec musí ve svém životě dělat čtyři věci: Napsat knihu, postavit dům, zplodit dítě a alespoň jednou se nechat zatknout.

Druhý den ráno jsme jeli do věznice s maximální ostrahou. Z bezpečnostních důvodů se zde konal proces se skupinou teroristů. Měl jsem u toho soudu svědčit.

Události v soudní síni byly nezapomenutelné, ano, dokonce dramatické.

Tento proces byl označován za *největší neonacistický teroristický proces v poválečných dějinách Německa.*

Všem mým přátelům se grafika líbila. Soupeři je nenáviděli. Místo toho, aby to připsali na vrub rozdílnému vkusu, trvali na tom, že z toho udělají velkou vědu. Páni, někteří lidé!

Během vysílání jednoho obzvláště odpudivého pořadu se omylem zřítla televizní věž. Naše zpravodajství o této události zahrnovalo vysoce stylizované vyobrazení této katastrofy od umělce. Bylo zveřejněno krátce *předtím, než* jsem obdržel pozvánku do tohoto herního pořadu.

Rozdíl mezi slovy "nebo" a "prostřednictvím" byl v tomto případě naprosto zásadní. *Svoboda nebo revoluce!* na rozdíl od *Svoboda skrze revoluci!* "Žalobce" byl tak rozčilený, že mi vyhrožoval, že bude ignorovat mou imunitu a nechá mě zatknout přímo v soudní síni. Znělo to vážně.

Tentokrát jsem byl pouze *hostující hvězdou s krátkou, ale důležitou vedlejší rolí.* Jinými slovy, byl jsem "svědek obhajoby", nikoli "obžalovaný". Přesto mi režim musel oficiálně udělit dočasnou imunitu před zatčením, než jsem souhlasil s účastí v tomto konkrétním pořadu.

Nejprve "obhájce" přednesl řeč, v níž vysvětlil, proč by moje imunita NEMĚLA být porušena.

Poté vystoupil hlavní "obžalovaný" Michael Kühnen se stejným projevem.

Tento známý disident a můj blízký kamarád byl souzen s několika dalšími lidmi. Soud uznal, že se na jejich "zločinech" NEpodílel. Přesto byl usvědčen a odsouzen ke čtyřem letům vězení! Proč? Byl považován za "intelektuálního podněcovatele", protože sdílel jejich ideologické přesvědčení. To stačilo k tomu, aby byl trestně odpovědný.

Zatímco oni to dělali, já jsem si v duchu připravoval svůj vlastní, nutně velmi stručný projev. Konkrétně na to, co bych vzdorovitě vykřikl hned poté, co by bylo nařízeno mé zatčení.

Pak ale "státní zástupce" ustoupil.

Musím mu pogratulovat k jeho hereckým schopnostem! Chvíli nás opravdu bavil.

Zbytek dne byl každopádně neklimatický.

Po soudním jednání mě v hotelovém pokoji mohli navštívit tři přátelé.

Samozřejmě jsme předpokládali, že pokoj je napíchnutý. Komunikovali jsme tak, že jsme psali na lístečky a pak je pálili v popelníku. Během toho jsme strašně nadávali na politickou policii. Nic osobního. Jen kvůli štěnicím. (Když odešli, tvářili se policisté zmateně a zklamaně!)

Jednou z návštěvnic byla moje "Ersatz-Mutti" neboli "náhradní maminka" Uršula. Ona a její manžel Kurt hráli vedoucí roli v organizaci na pomoc nacionalistickým vězňům. Třetím návštěvníkem byl mladý francouzský aktivista, který pomáhal Kühnenovi během jeho exilu ve Francii. (O několik let později byl tento Francouz napaden a strašlivě zmrzačen.)

Na zpáteční cestě jsem se zastavil v Chicagu, kde jsem zažil osudové setkání.

Masmédia

Rychle jsem zjistil, že média mají pověst nekompetentních a zaujatých.

Zpočátku jsem se vždy snažil své názory prezentovat rozumně a přesně. To však bylo vždy ignorováno.

Nakonec jsem se rozhodl, že vždy přihodím alespoň jeden obskurní a krvežíznivý citát. Podobně jako symbolická sexuální scéna ve filmu, který není o sexu, ale Hollywood na ní stejně trvá.

Jeden rozhovor byl tak zkreslený, že bych nepoznal, že je můj, kdybych v něm nebyl zmíněn jménem.

Jeden kolega mi řekl, že mu po zveřejnění jeho vlastního rozhovoru volal repor-

tér a omlouval se: *Takhle jsem to nenapsal! Redaktor to úplně přepsal!*

Jiný reportér, jehož rodiče byli přátelé mé rodiny, odmítl úkol: *a oni by neotiskli to, co bych napsal já!*

Jeden známý, který se zabýval tiskem v naprosto nekontroverzní oblasti, mě ujistil, že i tam se média dopouštějí mnoha chyb.

Jeden reportér dokonce sledoval mou starou matku! Zavolala jsem jeho šéfovi domů: *Pokud bude adresa mé rodiny zveřejněna ve vašich novinách, oplatím vám to. Zveřejním adresy toho reportéra, jeho šéfa a šéfa jeho šéfa!*

Výsledný článek byl jedním z nejhorších, jaké jsem kdy viděl. Ale NE-OBSAHOVAL adresy rodinných příslušníků.

Média samozřejmě vždy označovala zjevně extrémně nepřátelské a zaujaté zdroje za "spolehlivé". To však mělo i jednu výhodu. Při jednom z mých soudních procesů o několik let později se o stejném zdroji jako o spolehlivém zmínil německý vládní úředník. Není divu, že jejich zpravodajství bylo na hony vzdálené! Náš domnělý nepřítel byl cenným, i když blazeovaně nevědomým, kanálem falešných informací. Bůh jim žehnej!

Představte si následující scénář. Rozhodnete se navštěvovat kurz židovských dějin. Profesor vstoupí do třídy. Na ruce má nacistickou pásku. Nařídí vám, abyste si jako hlavní učebnici koupili *Mein Kampf*. Myslíte si, že tento kurz bude objektivní?

Upřímně řečeno, většina "literatury" o Třetí říši není o nic méně zaujatá! Bez ohledu na vaše názory si zasloužíte fakta! Pokud nemůžete najít "objektivní" knihu, čtěte *otevřeně* subjektivní knihy z OBOU stran.

Každopádně nepřátelský tisk většinou vykresloval zamýšlenou oběť buď jako směšného blázna, nebo jako hroznou hrozbu. To druhé nabízelo reportérovi větší příběh. Pro nás to bylo také výhodnější. Oficiální německé vládní publikace si navíc laskavě ověřovaly náš význam.

Naše "mediální sada" později obsahovala fyzické kopie všech deseti našich bulvárních novin a brožuru. Tato brožura s názvem *Úvod do NSDAP/AO: Boj pokračuje!* obsahovala rozsáhlé citace z mainstreamových médií, chronologii NSDAP/AO a různé články. Někdy jsme dokonce přihodili i videokazetu. I ten nejlínější reportér z ní mohl vytěžit dostatek informací, aby napsal vlastní zábavný článek. (Měli jsme i německojazyčné vydání.)

Již na začátku a v polovině 70. let jsme se začali dostávat do médií. Mezi tyto první zprávy patřil článek na titulní straně místních novin v Lincolnu a článek v nedělní příloze deníku *Omaha World-Herald*. Na tom druhém se podílel můj přítel George, starý aktivista Rockwellu.

Když se FBI zeptala George, jestli mě zná, řekl, že ne, ale že by se se mnou rád setkal! FBI nás laskavě zkontaktovala. Stali se z nás kamarádi. Seznámil mě s

mnoha cennými kontakty!

Mnoho mých zahraničních cest bylo financováno vládami, médii spojenými s vládou a soukromými médii. Někdy mi prostě předali hromádku stodolarových bankovek. Bylo to něco jako profesionální wrestling. Nepřátelství bylo jen součástí hry.

Tím nechci říct, že by souhlasili s mými názory. Právě naopak! Ale hej, obchod je obchod. Média jsou prostituce. Chtějí dobrý příběh. Dobrý příběh znamená zisk. Prodala by Ježíše za třicet stříbrných... a pak by podepsala smlouvu na knihu a film s Jidášem.

Ještě ubožejší byli novináři, kteří zjevně upřímně projevovali svou averzi a touhu nám ublížit. Stejně snadno se nechali obehřát, ale bez zisku pro ně a bez újmy pro nás. Právě naopak: Jejich zjevně upřímná nevraživost je činila důvěryhodnějšími jako zdroj falešných informací.

Několik rozhovorů bylo obzvlášť zábavných.

Můj rozhovor s Ranem Ratherem na *CBS Sixty Minutes* v roce 1979

Jeho první otázka zněla takto: *Byl jste označen za bohatého kmotra, který zasobuje neonacistické podzemí v Německu propagandistickými materiály, penězi a zbraněmi. Je to pravda?*

Jeho výraz tváře byl vážný. Musel jsem se přemáhat, abych se nerozesmál. (Nevzpomínám si, zda tato otázka byla ve vysílání použita, nebo ne.)

Když byl tento rozhovor v lednu 1979 vysílán, byl v něm detailní záběr na náš poštovní box 6414 v Lincolnu Nebrasce. Výsledkem byly pytle s poštou, které byly každý den po několik týdnů. Více než 90 % této pošty tvořily jednoduché žádosti o informace. Zbytek se rovnoměrně dělil mezi poštu od fanoušků a nenávisnou poštu... Když byl tento rozhovor v červenci 1979 vysílán znovu, dostali jsme ještě více pošty než poprvé.

Můj rozhovor s Chrisem Wallacem na *ABC Primetime* v roce 1992

Jedna část rozhovoru probíhala takto:

Wallace: *Proč Hitler prohrál válku, když byl tak skvělý?*

Lauck: *Zaprvé byl ve velké přesile. Za druhé byl zrazen. Zatřetí byl příliš lidský.*

Wallace: *Hitler byl příliš humánní?*

Lauck: *Ano.*

Wallace: *Říkáte, že Hitler byl příliš humánní?*
Lauck: *Ano, Adolf Hitler byl největší muž, který kdy žil. Ale byl příliš humánní. Tuto chybu už neuděláme.*

Centrum Simona Wiesenthala později citovalo poslední část. Byla vytištěna na vnější straně poštovní obálky sbírky.

Wahrheit macht frei! (Pravda osvobozuje!)

V tomto švédském dokumentárním filmu jsem se objevil v hlavní roli. Bylo to skoro jako placená reklama. Zlověstná hudba použitá v soundtracku byla k popukání. Připomínala běčkovou gangsterku nebo dokonce horor. Později byl vysílán v tuctu zemí.

V zadní části knihy je mnoho dalších rozsáhlých citací z tisku.

* * * * *

Ty samé vlády, které byly *konceptem svobody projevu* ohromeny, se jej přesto snažily využít ve svůj prospěch. Ne ovšem na Východě, ale spíše na Západě. Proti nám!

Pravděpodobně doufali, že se jim podaří vyvinout tlak na západní vlády, aby proti nám "zakročily". Pokud to byl jejich záměr, pak se jim to nepodařilo.

Ve skutečnosti se střelili do nohy!

Příběhy, které se dostaly do médií, často přinesly značnou publicitu. Tato bezplatná reklama měla cenu zlata. Nezáleželo na tom, zda byla média *ochotným komplicem*, nebo *nevědomým pěšákem*. Mám několik sešitů přeplněných výstřižky z novin.

Jedním z mých nejoblíbenějších je rozhovor v britském vydání časopisu *Reader's Digest*, který vyšel pod názvem: *Zlý génius německých neonacistů!* Velmi mě to pobavilo. Ale také jsem se cítil polichocen.

Kupodivu jiný časopis, *Der Spiegel*, citoval starostu mého města, který mě označil za "vzorného občana".

Která verze je správná: Zlý génius, nebo vzorný občan?

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

